

"Som barn Var jeg flygtning i min egen.
64"

Jeg er født i foråret 1938 i Kongerslev.
Min far var lærer på Kongerslev skole
Der bede jeg min bror og min far og mor.
Vi bøde i en fællesloge oven på de 3 klasselokaler. Vi fyrede med fyrv i en stor kakkelovn, førvene næste vi op i en kurv og ind ad vinduet på loftet.

Noget der står helt klart dat omig, var min bror og mit ophold på jælmarkethjemmet i Hobro.
Vi kom dermed den 29-8-1943.

Min mor var bange for vi skulle få engelsk gaffel
Vi fik hun mørigrød, og stegte tomatte af gaffel
og da jeg langtes hjem, og op og til kom til at græde, blev jeg lukket ind i et mørkt kosteskab.
det var en grim oplevelse.

Kort tid efter vi kom hjem fra jælmarkethjemmet, ankom det først hold tyske soldater.

De intog alle klasselokalene og hele skolegården
var fyldt med biler, karosser og det vrimled med
officerer og soldater.

Undervisningen fra skolen blev flyttet til notatnot
kommunehuset, konfirmantsalen i præstegården
og bøttesternes Samlingssal.

Min far cyklede så rundt fra sted til sted for at undervise

Det gik forholdsvis godt med at bo oven på i lejlgården, med de tyske soldater neden under. Vi kunne dørdes fint mellem soldaterne, der endnu var i pære uniformer.

Der blev holdt skydeøvelser i Vorres have og oppe i Kongenslev hede, derfra kunne de skyde ud over lille Vildmose.

Inde på den breds gang i skolen, havde tyskerne lavet en nojagtig model af hele Kongenslev by.

Gade, jernbanen, Kirken, Stationen, Hotellet og biografen. Byen var lavet i ler og træ. Tyskerne brugte den som bykort, da der ikke var skiltte med gæde navne i byen. (Kom i 1947).

Det der var det værste ved at bo sammen med tyskerne, var når det var mørkt og vi havde været udenfor skolegården, så skulle vi altid gå op til hovedindkørslen, her mødte vi vagt posten, der straks sendte os et blåblænde lys fra hans stavlegge. Vi skulle så skynde os at råbe. Schulemesterns Hinder" - det var ikke rare.

Vi er nu fremme ved foråret 1944. En prinsomorgen. Ser jeg ned i skolegården, førstelærer, der hed Höholt går ud til den store flagstang, for at hejs det danske

fløg. Ca. 25 m. først fra har fysserne morgenmønsdring og her hejses da naziflaget på en meget lavere flagstang (jeg har senere fanget at det var modigt gjort af Holhoff).

Efteråret 1944, først nu begynder de virkelige store problemer for os. Der var kommet et nyt hold. Soldater og de skal bruge hele skolen og gymnastiksal. Der er kommet et brev til kommunen fra tyskerne hovedsærlig i Silkeborg, at de gerne vil overtage hele skolen. (Jeg har senere set skridetet.)

Vi er nu hjemløse og uden bolig. Vi har nu ned i en træbarak, hvor der var malerværksted, her find vi det halve af værkstedet, der var ingen vand, komfur eller toilet. Min mor havde han en primus til at lave mad på.

Det var umuligt at få noget at sove i, da byen var overbefolket af de mange der arbejdede i mosen med færvegraving. Alle loftsrum, kældre og træbarakter var besat.

Vinteren mellem 1944-45 var ekstra kold. Vi kunne ikke sove i malerværkstedet, så hver aften gik jeg min mor os op på et iskoldt loftværelse, over hos doktor Gravosen der bode ved siden af os. Om morgenen var der rim på dynerne fra vores vindue.

Den første April 1945, startede jeg i skolen. i bøtstifternes samlingssal. Vi var ca 30 elever i klassen. Vi havde kun 2 bøger en gammel A.B.C. læsebog og et hæfte til at lære at skrive efter-abetet efter.

De sidste tyske soldater var nu flyttet fra skolen op i en skov bag Kirken, her havde de gravet nogle huler og lagt nogle pressninger over, det havde de gjort fordi flygtningene nu skulle bo i skolen. Ved Missionshuset havde tyskerne opstillet et jættekøkken. Hvor de kogte noget kolerabisuppe, det lågtesde over hele byen.

En hammerat jeg havde, der var noget older, havde fået mig ind, at hvis vi smug os ind bøg i gymnastiksalen, kunne vi få fat i en bajonet. Da jeg dristede mig til at åbne døren, var det et chokerende syn jeg fik. Et stort stykke af gulvet var savet op og langs ribben var der stået nogle brædder op som tænt i sengen. Jeg fik hurtigt lukket døren og kom væk, da der lå gryde derinde.

Efter 4 maj 45 kom 4 majbussen også til Kongerslev. der blev udelt bananer og taffequmi ting som vi aldrig havde smagt. I sommeren 1945 var der pengeombydning jeg kunne ikke forstå, hvorfor en mand i byen først brant sine penge og derefter hængte sig.

Bjørn befrielsen blev.

Vi blev nu nødt til at flytte fra malervorkestedet, maleren var sympatiser med tyskerne han blev ekskluderet fra handverkerforeningen, og valgte at flytte fra byen, det var også liget for han havde 3 børn, som vi logede godt med.

Vi flytted nu op til mølledammen i et gammelt hus. Vi boede helt oppe under taget, og varmen var ikke til at udholde. Møllen var altid sur og smørret løb henad gælvet, vi kunne kun kose det vi spist til hvert måltid. Min far kendte en gædher-mester af ham fik vi af og til løn til at lave deres bed, så vi kunne blive vasket og kommet for læs. Da skolen i 1946 igen var sat i stand og flygtningerne rejst kom vi tilbage til vores gamle lejlighed på skolen, det var meget bedre, selvom kartoflerne lå under divanen og vendet var frosst.

Præstegårdsforpagtorns. Son fik rundt i byen med møllespand fyldt med vand fra en kilde i byen.

I døallet 1948 skulle kommunen bruge vores lejlighed til 2 nye klasselokaler. Kommunen højte et stort gløt strætagt hus, som en præst havde bygget i en skov. Her var centralvarme, bed. og toilet. Vi fik egne værelser og plads til fodboldbane. Da vi aldrig havde hørt disse ting, havde vi heller ikke savne dem. Men det var nu alligevel desvigt at have et fast opholdssted.